

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 13 listopada 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielewicz (przewodniczący)

SSN Wiesław Maciak (sprawozdawca)

SSA del. do SN Zbigniew Puskarski

Protokolant Ewa Wdzięczna

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Wilkosz-Śliwy

w sprawie **W. D.**

skazanej z art. 233 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw.

z art. 294 § 1 k.k., art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 13 listopada 2007 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 23 stycznia 2007 r., .

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 16 sierpnia 2007 r.,

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną a kosztami sądowymi
postępowania kasacyjnego obciąża skazaną W. D.**

U Z A S A D N I E N I E

W. D. oskarżona została o to, że:

- „1. w dniu 30.11.1998 roku w W. przed Sądem Rejonowym w W. w postępowaniu I Ns .../98 zeznała nieprawdę co do swojego pochodzenia
tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.
2. w dniu 20 marca 2001 roku w W. przed Sądem Rejonowym w W. w postępowaniu I Ns .../99 zeznała nieprawdę co do swojego pochodzenia
tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.
3. w dniu 11 lutego 2003 roku w W. przed Sądem Rejonowym w W. w postępowaniu I Ns .../01 zeznała nieprawdę co do swojego pochodzenia
tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.
4. w dniu 05.06.2003 roku w W. przed Sądem Rejonowym w W. w postępowaniu I Ns .../03 zeznała nieprawdę co do swojego pochodzenia
tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.
5. w dniu 04.06.2003 roku w W. przed Sądem Rejonowym w W. w postępowaniu I Ns .../03 zeznała nieprawdę co do swojego pochodzenia
tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.
6. w dniu 08.10.2003 roku w W. przed Sądem Rejonowym w W. w postępowaniu I Ns .../03 zeznała nieprawdę co do swojego pochodzenia
tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.
7. w dniu 05.07.2004 roku w W. przed Sądem Rejonowym w W. w postępowaniu I Ns .../03 zeznała nieprawdę co do swojego pochodzenia
tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.
8. w dniu 30.07.2004 roku w W. przed Sądem Rejonowym w W. w postępowaniu I Ns .../03 zeznała nieprawdę co do swojego pochodzenia
tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k.
9. w okresie od lipca 1998 roku do 22 lutego 2005 roku w W. usiłowała doprowadzić Skarb Państwa i Gminę W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 330 tys. złotych tj. do przekazania jej ½ nieruchomości przy ul. L. 18 w W. poprzez wprowadzenie w błąd, że jest córką A. L. i jako

taka jest spadkobiercą tej części kamienicy, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na nie zakończenie przed Sądem Rejonowym w W. postępowania w sprawie unieważnienia nabycia przez Skarb Państwa w/w nieruchomości na podstawie dekretu z dnia 08.03.1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

10. w 1999 roku w B. nakłaniała K. T. do zeznania przed Sądem Rejonowym w W. w postępowaniu III RC .../99 nieprawdy co do swojego pochodzenia

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

11. w 1999 roku w M. nakłaniała S. K. do zeznania przed Sądem Rejonowym w W. w postępowaniu III RC .../99 nieprawdy co do swojego pochodzenia

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

12. w 1999 roku w S. nakłaniała F.K. do zeznania przed Sądem Rejonowym w W. w postępowaniu III RC .../99 nieprawdy co do swojego pochodzenia

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

13. w 1999 roku w W. nakłaniała R. G. do zeznania przed Sądem Rejonowym w W. w postępowaniu III RC .../99 nieprawdy co do swojego pochodzenia

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 16 sierpnia 2006 r., Sąd Rejonowy w W. uznał W. D. za winną:

„I. popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt od 1 do 9 aktu oskarżenia, przyjmując, iż stanowią one jedno przestępstwo polegające na tym, że oskarżona w okresie od dnia 22 lipca 1998 roku do dnia 22 lutego 2005 roku w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, usiłowała doprowadzić Sąd Rejonowy w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, stanowiącym obecnie własność Gminy W., a uprzednio Skarbu Państwa i obejmującym nieruchomość zabudowaną budynkiem mieszkalno – użytkowym, położonym na działce nr 62/2 o

powierzchni 110 m², przy ul. L. nr 18 w W., dla której w Sądzie Rejonowym w W. prowadzona jest księga wieczysta nr [...] oraz ½ nieruchomości nie zabudowanej oznaczonej numerem ewidencyjnym 61/1 i 61/2 o łącznej powierzchni 973 m² przy ul. C. w W., dla której w Sądzie Rejonowym w W. prowadzona jest księga wieczysta nr [...] – o łącznej wartości 469 000 złotych w taki sposób, że wprowadziła w błąd Sąd Rejonowy w W. co do swojego pochodzenia poprzez:

złożenia w Sądzie Rejonowym w W. w dniach:

- 22 lipca 1998 roku wniosku o wznowienie postępowania w sprawie byłego Sądu Powiatowego w W. o sygn. akt I Ns .../57,
- 15 lipca 1999 roku wniosku o uznanie za zmarłego A. L.,
- 30 lipca 1999 roku pozwu o ustalenie ojcostwa A. L., a ostatecznie o zaprzeczenie macierzyństwa H. K.,
- 27 lutego 2000 roku wniosku o unieważnienie własnego aktu stanu cywilnego,
- 29 października 2003 roku wniosku o stwierdzenie nabycia spadku po A. L., podając w nich nieprawdę co do swojego pochodzenia, oraz za pomocą fałszywych dowodów, w taki sposób, że w dniach:
- 30 listopada 1998 roku w sprawie o sygn. akt I Ns .../98 o wznowienie postępowania w sprawie I Ns .../57 byłego Sądu Powiatowego w W.,
- 20 marca 2001 roku w sprawie o sygn. akt III RC .../99 o zaprzeczenie macierzyństwa H. K.,
- 11 lutego 2003 roku w sprawie o sygn. akt III RC .../01 o zaprzeczenie macierzyństwa H. K.,
- 4 i 5 czerwca 2003 roku w sprawie o sygn. akt I Ns .../03 o unieważnienie aktu urodzenia,
- 10 grudnia 2003 roku w sprawie o sygn. akt I Ns .../03 o stwierdzenie nabycia spadku po A. L.
- 5 lipca 2004 roku w sprawie o sygn. akt I Ns .../03 o wznowienie postępowania w sprawie I Ns .../57 przed Sądem Rejonowym w W.

złożyła nieprawdziwe oświadczenie procesowe tj. zapewnienia w trybie art. 304 k.p.c., a w sprawie I Ns .../03 także w trybie art. 671 k.p.c., że jest córką A. L. właściciela nieruchomości (opisanych powyżej) położonej w W. przy ul. L. 18 i C., a zarazem jego spadkobiercą oraz w taki sposób, że

w dniu 8 października 2003 roku, będąc słuchana jako strona przed Sądem Rejonowym w W. w sprawie o sygn. akt I Ns .../99 o uznanie za zmarłego A. L., po odebraniu od niej przyrzeczenia i po pouczeniu w trybie art. 304 k.p.c. oraz w dniu 30 lipca 2004 roku, będąc słuchana jako strona przed Sądem Rejonowym w W. w sprawie o sygn. akt I Ns .../03 o wznowienie postępowania w sprawie I Ns .../57, po pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i po odebraniu od niej przyrzeczenia, złożyła fałszywe zeznania dotyczące jej pochodzenia, twierdząc, iż jest córką A. L.,

uzyskując w ten sposób korzystne dla siebie orzeczenia Sądu Rejonowego w W. w sprawach: o zaprzeczenie macierzyństwa H. K. – sygn. akt III RC .../01, o uznanie za zmarłego A. L. – sygn. akt I Ns .../99, o stwierdzenie nabycia spadku po A. L. – sygn. akt I Ns .../03 i o unieważnienie własnego stanu cywilnego sygn. akt I Ns .../03,

a to celem doprowadzenia do wznowienia przez Sąd Rejonowy w W. postępowania w sprawie byłego Sądu Powiatowego w W. o sygn. akt NS I .../57 i wzruszenia prawomocnego postępowania tego Sądu z dnia 30 października 1957 roku, na mocy którego stwierdzono z dniem 1 stycznia 1956 r. nabycie przez Skarb Państwa w miejsce nieobecnego A. L. własności w połowie nieruchomości objętej dotąd [...]zaginionej księgi wieczystej gminy W. (zbiór dokumentów ...) obejmującej pgr 61 i 62 na podstawie dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich i oddalenie wniosku Skarbu Państwa, a następnie unieważnienia decyzji komunalizacyjnych, co stanowiłoby podstawę do złożenia przez nią wniosku o wpisanie jej w księgach wieczystych Sądu Rejonowego w W. nr [...] i nr

[...], w miejsce Gminy W., jako właściciela wskazanych powyżej nieruchomości należących uprzednio do A. L., jako spadkobiercy po nim oraz domagania się wydania tych nieruchomości od obecnego właściciela Gminy W., lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na ujawnienie przestępstwa organom ścigania i złożenie z uwagi na ujawnienie przestępstwa organom ścigania i złożenie zawiadomienia o popełnieniu przez nią przestępstwa przez Burmistrza W. i Starostę W., co doprowadziło do wszczęcia postępowania karnego i postawienia jej zarzutów, co stanowi występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

- II. na mocy art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej W. D. karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, przyjmując na mocy art. 33 § 3 k.k., iż jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych),
- III. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt I wyroku kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonej W. D. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. okres tymczasowego aresztowania od dnia 26 kwietnia 2005 roku do dnia 16 sierpnia 2006 roku,
- IV. na zasadzie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne o czyny zarzucane oskarżonej W. D. w pkt 10, 11, 12 i 13 aktu oskarżenia, tj. o występki z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. umorzył”.

Wyrok ten zaskarżony został apelacjami oskarżonej W. D., jej obrońców oraz prokuratora. Rozpoznający wniesione apelacje Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 23 stycznia 2007 r., sygn. akt IV Ka .../06, zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że wymierzoną W. D. karę pozbawienia wolności obniżył do 3 (trzech) lat, utrzymując w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok w mocy.

Kasację od tego prawomocnego wyroku sądu Okręgowego w K. wniósł obrońca skazanej, który orzeczeniu temu zarzucił rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegające na:

1. „naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 519 k.p.k., przez nierozważenie wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji”,
2. „naruszeniu art. 167 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. przez niedopuszczenie przez Sąd z urzędu dowodu w sprawie z przesłuchania w charakterze świadka M. E.–L.”,
3. „naruszeniu art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., przez zupełnie błędne prawnie przyjęcie, że złożenie wniosku o wznowienie postępowania w sprawie I Ns .../57 byłego Sądu Powiatowego w W. (...), może stanowić przesłankę przyjęcia usiłowania spowodowania oszustwa o którym jest mowa w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.”,
4. „naruszeniu art. 233 § 1 k.k. przez błędne przyjęcie złożenia przez oskarżoną fałszywych zeznań w sprawach [...], co do jej pochodzenia”.

Uznając, iż w zaskarżonym wyroku dopuszczono się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, skarżący wniósł o przeprowadzenie w postępowaniu kasacyjnym dowodu z akt kilkunastu spraw, wymienionych ich sygnaturami, Sądu Rejonowego w W. oraz „uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do jej ponownego rozpoznania, względnie w przedmiotowym zakresie uniewinnienie oskarżonej”.

W tym stanie sprawy Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanej W. D. jest oczywiście bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu. Na wstępie rozważań uzasadniających takie stanowisko Sądu Najwyższego podkreślić należy, że skarga kasacyjna w zasadzie w całości stanowi powtórzenie zarzutów wywiedzionych uprzednio przez obrońcę w apelacji, a podniesione w niej zarzuty i uzasadnienie skargi świadczą w istocie rzeczy, że jej Autor w dalszym ciągu kwestionuje ustalenia stanu faktycznego

poczynione przez Sąd *a quo*, w sytuacji gdy były już one przedmiotem rozpoznania i oceny przez Sąd odwoławczy.

Wielokrotnie już Sąd Najwyższy w wydanych orzeczeniach podkreślał, że postępowanie kasacyjne dotyczy oceny prawnej, a nie ustaleń faktycznych rozpoznawanej sprawy, a zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, czy też wniosek o przeprowadzenie dowodu przed Sądem kasacyjnym jest niedopuszczalny i nie mieści się w ramach zakreślonych art. 523 k.p.k. dla kasacji, która jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a rozpoznający ją Sąd Najwyższy, nie jest sądem trzeciej instancji.

Odnosząc się do kasacyjnego zarzutu rażącej obrazy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., która miała polegać na zaniechaniu przeprowadzenia z urzędu dowodu z zeznań świadka M. E.–L. podkreślić należy, że postępowanie sądowe w niniejszej sprawie miało za cel ustalenie tego, czy skazana jest córką A. L., a nie to, czy córka wymienionego była inna, wskazana w skardze kasacyjnej osoba. Dlatego też Sąd Rejonowy w W., przy braku wniosku stron w tym przedmiocie, nie widział potrzeby przeprowadzenia takiego dowodu z urzędu.

Nie znajduje także żadnego potwierdzenia zarzut rażącego naruszenia art. 410 k.p.k. Zarówno szczegółowe i wnikliwe uzasadnienie wyroku sądu *meriti*, jak i analiza protokołów rozpraw wskazuje, że orzeczenie to zapadło po drobiazgowej analizie całokształtu materiału dowodowego w sprawie, a ustalony stan faktyczny został w pełni zaaprobowany w postępowaniu odwoławczym, co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w K., w którym przeanalizowano i odniesiono się, w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k., do wszystkich zarzutów apelacyjnych.

Niezrozumiałym jest także przywoływanie w kasacji licznych rozstrzygnięć innych sądów w sprawach W. D., bowiem zgodnie z art. 8 § 1 k.p.k. sąd karny nie jest związany ustaleniami faktycznymi, ani tym bardziej rozstrzygnięciami innych sądów, a ustalenia faktyczne oraz wnioski i oceny w

sprawie, kształtuje wyłącznie w oparciu o dowody przeprowadzone na rozprawie. Wskazane więc w kasacji orzeczenia sądów cywilnych, nie mogą stanowić samoistnej podstawy ustaleń, a następnie rozstrzygnięcia zwłaszcza, że opierały się na niezgodnych z prawdą dowodach wskazanych przez W. D.

Sąd pierwszej instancji w sposób należyty wykazał, że działania skazanej zmierzały do tego, by sąd uchylił postanowienie o nabyciu przez Skarb Państwa własności nieruchomości po A. L. Gdyby doszło do oddalenia wniosku Skarbu Państwa o nabycie własności nieruchomości po wznowieniu postępowania, właścicielem tej nieruchomości stałby się z powrotem A. L., a skazana jako spadkobierca po nim – mogłaby tym mieniem dysponować.

Trafnie zatem Sąd pierwszej instancji działanie to zakwalifikował jako, tzw. oszustwo procesowe, które zachodzi wówczas, gdy na skutek fałszywych dowodów przedstawionych przez sprawcę mogło dojść lub doszło do rozporządzenia mieniem na podstawie orzeczenia sądowego.

Oszukańcze działanie sprawcy polega na tym, że jego zamiarem jest skłonienie sądu do rozporządzenia cudzym mieniem, u podłoża którego leży błędne wyobrażenie o rzeczywistości wywołane dowodami przedstawionymi przez sprawcę (por. wyrok SN z 13 czerwca 1933 r., Zbiór Orzeczeń Izby Karnej Sądu Najwyższego z 1933 r., zeszyt 8, poz. 162).

Uznając zaskarżone orzeczenie Sądu Okręgowego w K. za trafne, a jego uzasadnienie za w pełni odpowiadające wymogom określonym w art. 457 § 3 k.p.k., Sąd Najwyższy kasację w sprawie W. D. oddalił jako oczywiście bezzasadną.